Ooggetuigen

door: M. Tapernoux

1 Johannes 1:1, 2 e.a.

In hun brieven en redevoeringen dringen de apostelen er vaak op aan, dat zij ooggetuigen zijn van de gebeurtenissen, waarover zij spreken. Hun getuigenis is niet gebaseerd op verhalen van derden, maar op wat zij gehoord, wat hun ogen gezien hebben, wat zij aanschouwd en hun handen betast hebben (1 Joh. 1:1). Dat geeft aan hun boodschap een uniek gezag en een blijvende waarde.

Het is de moeite waard om eens van dicht bij deze teksten te bekijken waar de apostelen zich beroepen op hun karakter van ooggetuigen. Wij zien dan van welke waarheden zij getuigen, maar ook om welke reden zij daaraan willen herinneren en dat zij *zelf* de dingen, die zij verkondigen, gezien hebben.

Waarvan getuigen de apostelen?

Alle feiten, waarvan de apostelen verklaren ooggetuigen te zijn, hebben betrekking op Christus gedurende Zijn leven op aarde. Namelijk: Zijn daden, Zijn morele heerlijkheid, Zijn Koninklijke majesteit, Zijn dood en Zijn opstanding.

1. Zijn daden

Petrus zegt tegen Cornelius in Handelingen 10:39. *"En wij zijn getuigen van alles wat Hij heeft gedaan, zowel in het land van de Joden als in Jeruzalem"*. Met deze zin vat de apostel het voorgaande vers samen. *"Jezus… …is het land doorgegaan, terwijl Hij goeddeed en allen gezond maakte die door de duivel waren overweldigd"* (vs. 38).

2. Zijn morele heerlijkheid

Hij is God geopenbaard in het vlees. *"En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid"* (Joh. 1:14). Toen God in het Oude Testament in het midden van Zijn volk woonde, in de tabernakel en later in de tempel, heeft niemand Hem gezien, alleen de hogepriester kon eenmaal per jaar in het heilige der heiligen doordringen. Maar toen God, in de Persoon van Zijn Zoon, onder de mensen kwam, kon men Hem zien, met Hem spreken, Hem aanraken en Hem horen. Van deze wonderlijke werkelijkheid getuigt Johannes als hij zegt: *"wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd"*. Het geheel van goddelijke volmaaktheden zoals Jezus ze op aarde heeft geopenbaard.

Ook in zijn eerste brief getuigt Johannes van dit vlees geworden Woord: *"Wat van het begin af was, wat wij gehoord, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd en onze handen betast hebben betreffende het woord van het leven (en het leven is geopenbaard en wij hebben gezien de getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en ons geopenbaard is); wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook u met ons gemeenschap hebt. En onze gemeenschap nu is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat onze blijdschap volkomen is. En dit is de boodschap die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen, dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is"*.

Het leven, dat bij de Vader was, is in de mens Christus Jezus geopenbaard. Door Hem is dit leven, hoorbaar, zichtbaar en tastbaar te bewonderen. Nog meer, het is ons gegeven en door dit feit *"is onze gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus"*. Wij hebben deel aan het leven met de Vader en met de Zoon. Dit leven, dat nu het onze is, beschouwen wij in Jezus, in Zijn wandel hier op aarde. Johannes is met de andere apostelen ooggetuige geweest van dit leven en verkondigt het ons. Maar hij had ook een boodschap van Hem gehoord, *"dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is"*. De Heer Jezus was het waarachtige licht dat ieder mens verlicht (Joh. 1:9). Hij peilde en bracht al wat in de mens was in het licht. Niets kon zich aan deze alles doordringende stralen van dit licht ontrekken. Het werd dan ook onverdraaglijk, want *"de mensen hebben de duisternis meer liefgehad dan het licht, want hun werken waren boos"* (Joh. 3:19).

3. Zijn Koninklijke majesteit

Kort voordat Petrus zijn tent aflegt, roept hij, voor de ogen van de gelovige joden, het heerlijke toneel op van de verheerlijking, waarvan hij getuige was geweest: *"Want niet als navolgers van vernuftig verzonnen fabels hebben wij u de kracht en komst van onze Heer Jezus Christus bekend gemaakt, maar als ooggetuigen*

van zijn majesteit. Want Hij ontving van God de Vader eer en heerlijkheid, toen van de luisterrijke heerlijkheid zo'n stem tot Hem kwam: 'Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'. En wij hoorden deze stem uit de hemel komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren" (2 Petr. 1:16-18).

Petrus, Jacobus en Johannes waren getuige geweest van dit toneel, dat een vooruitblik gaf op de heerlijkheid van het koninkrijk. Voor hun ogen werd de majesteit ontplooid van Hem, die zij hadden gevolgd op Zijn nederige weg. Van de zijde van mensen had hij alleen maar haat en verachting ontmoet, terwijl Hij toen eer en heerlijkheid ontving van God de Vader. God had uit de luisterrijke heerlijkheid verkondigd: "*Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden"*. Petrus en zijn metgezellen hadden deze stem uit de hemel gehoord, toen zij met Hem op de heilige berg waren. In zijn spreken voelt men de ijver branden, die niet door beproevingen van de weg of het gewicht van de jaren hadden verminderd. Op de avond van zijn leven blijft, evenals in het begin van zijn dienst een trouw getuige van de dingen die hij had gezien en gehoord.

4. Zijn dood en opstanding

Vooral over de dood en opstanding getuigen de apostelen. God heeft ervoor gewaakt dat deze grondwaarheid van het christendom op een onbetwistbare wijze bevestigd zou worden, ondanks de pogingen van de vijand om die waarheid aan te vallen. Het feit getuige te zijn geweest van deze belangrijke gebeurtenis was de maatstaf om apostel genoemd te worden. Het was *de* kwalificatie voor een apostel. Toen Petrus de discipelen opriep om een opvolger aan te wijzen voor Judas, moest men iemand kiezen, zei hij: *"Er moet dan van de mannen die met ons samen kwamen al de tijd dat de Heer Jezus onder ons inging en uitging, te beginnen bij de doop van Johannes tot op de dag dat Hij van ons werd opgenomen, een van hen met ons <u>getuige van zijn opstanding</u> worden"* (Hand. 1:22). In zijn prediking tot de Joden en daarna tegen Cornelius herinnert hij er aan, dat hij getuige is van dit heerlijke feit met al de andere apostelen (Hand. 2:33; 3:15; 10:39-41).

Het getuigenis van de apostelen was des te belangrijker omdat de door hen verhaalde feiten nog niet in het Woord van God waren opgetekend.

En om duidelijk aan de Korinthiërs de opstanding van de Heer Jezus te bewijzen, beroept de apostel Paulus zich op de verklaringen van deze talrijke ooggetuigen van de opstanding, en ook op zijn eigen bevindingen (1 Kor. 15:3-8). Dit doet hij ook als hij zich richt tot de Joden van Antiochië en Pisidië. Paulus herinnert aan de vervulling van de profetieën betreffende de dood van de Heer en voegt dit getuigenis er aan toe (Hand. 13:30-31).

Dat is het getuigenis, dat door de apostelen gegeven moest worden. Het was het grote onderwerp van hun prediking. Paulus verkondigt het met kracht aan de Joden als de blijde boodschap betreffende *"de belofte, tot de vaderen gekomen, dat God deze heeft vervuld aan ons, hun kinderen" "U zij dan bekend, mannen broeders, dat door Deze u vergeving van zonden wordt verkondigd en dat van alles waarvan u niet kon worden gerechtvaardigd in de wet van Mozes, in Deze ieder die gelooft, gerechtvaardigd wordt"* (Hand. 13:32, 38, 39).

Hoewel Paulus de Heer Jezus niet gekend had in Zijn dienst, had Paulus openbaringen ontvangen, die van hem een waarachtige ooggetuige maakten. De Heer had deze hem meegedeeld bij zijn verschijning op de weg naar Damaskus. De Heer zei daar tegen hem: *"want daartoe ben Ik je verschenen, om je voor te bestemmen tot een dienaar en getuige zowel van wat je van Mij hebt gezien als van dat waarin Ik je zal verschijnen"* (Hand. 26:16). Paulus doelt hierop als hij in 2 Korinthe 12:1 zegt: *"Er moet geroemd worden; het is wel niet nuttig voor mij, maar ik zal komen tot gezichten en openbaringen van de Heer"*. Wat voor hem belangrijk was, was niet het spreken over de gezichten die hij had gehad, maar om getuigenis te geven ten aanzien van het evangelie van de genade van God (Hand. 20:24).

Waarom getuigden de apostelen?

Op de eerste plaats omdat ze daartoe de opdracht van de Heer zelf hadden gekregen. *"U bent getuigen van deze dingen"* (Luk. 24:48). *"U zult mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het einde van de aarde"* (Hand. 1:8*). "En Hij heeft ons bevolen aan het volk te prediken en te betuigen dat Deze het is die door God is aangesteld als Rechter van levenden en doden"* (Hand. 10:42). En we hebben ook gezien dat Paulus eveneens was aangewezen tot dienaar en getuige.

Eens had de Heer tegen zijn discipelen gezegd: *"Gelukkig echter uw ogen, omdat zij kijken, en uw oren, omdat zij horen; want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien wat u aanschouwt, en zij hebben het niet gezien, en te horen wat u hoort, en zij hebben het niet gehoord"* (Matt. 13:16, 17; Luk. 10:23, 24).

Deze woorden laten de waarde zien van de dingen die de apostelen hadden gezien en gehoord, maar ook hun verantwoordelijkheid om er een trouw getuigenis van te geven. In Lukas 10 vers 23 en 24 wordt deze verklaring vooraf gegaan door de lof die de Heer tot de Vader richt omdat Hij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen had en ze aan kleine kinderen had geopenbaard. Inderdaad, in Zijn ondoorgrondelijke wegen had God deze "kleine kinderen" uitgekozen om van hen machtige getuigen te maken van de wonderen, die vele profeten en rechtvaardigen hadden willen zien en horen en die wijzen en verstandigen hadden verworpen. Als later Petrus en Johannes geroepen zullen worden om getuigenis te geven voor het Sanhedrin, merken hun beschuldigers met verwondering *"dat zij ongeletterde en eenvoudige*

mensen waren" (Hand. 4:13). *"Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen"* (1 Kor. 1:27).

Maar als ze getuigenis gaven, gehoorzaamden ze niet alleen aan een bevel van de Heer. Zij handelden ook uit innerlijke overtuiging, gedreven door de Heilige Geest, om aan anderen de wonderen mee te delen die hun waren meegedeeld. Hun hart was er zo vol van, dat zij niet konden zwijgen. *"Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond"* (Matt. 12:34). *"Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken"* (2 Kor. 4:13). Hij was bezield met een enkele wens, de loop voleindigen en de dienst die hij had ontvangen van de Heer Jezus om te getuigen van het evangelie van de genade van God. Allen hadden: 'Zijn heerlijkheid gezien', daarom moesten zij net zoals Jesaja van Hem spreken (Joh. 1:14; 2:11; 12:41; 2 Petr. 1:16-18). Zij waren gelukkiger af dan veel profeten en rechtvaardigen. Zij waren zich bewust van de grootheid van de dingen, die zij hadden gezien en gehoord en zij wensten hun rijkdommen te delen met anderen (1 Joh. 1:3, 4; 4:14).

De waarde kennende van dit leven, dat zij hadden gezien, betast en gehoord, verkondigen Johannes en de andere apostelen het aan ons, opdat wij gemeenschap met hen zouden hebben en dat onze vreugde volkomen zou zijn. Dat is inderdaad ons deel, want het bezit van dit leven stelt ons in staat te genieten van de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Wij bezitten, gemeenschappelijk met de Vader en de Zoon, het leven dat bij de Vader was en daarna aan ons is geopenbaard en meegedeeld. Er is voor de gelovige niets heerlijkers op aarde.

Hoe getuigen de apostelen

Toch getuigen de apostelen. Ze steunden daarbij niet op hun natuurlijke bekwaamheden, maar op de kracht van de Heilige Geest. Zonder die kracht zou hun getuigenis, hoe spectaculair ook, geen weerklank vinden. De Heer had kort voor Zijn hemelvaart tegen de discipelen gezegd: *"Maar u zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt, en u zult mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het einde van de aarde"* (Hand. 1:8). Deze belofte werd vervuld op de Pinksterdag. De Heilige Geest uit de hemel gezonden, deelde hun de kracht mee, waaraan zijn behoefte hadden voor hun dienst en getuigenis. Zo werden de discipelen, hoewel onmachtig in zichzelf, de instrumenten van een bewonderenswaardig werk in de wereld.

Daarvan vinden we in Handelingen vele bevestigingen. "En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest" (Hand. 2:4; 14-21). Als Petrus geroepen wordt om voor het Sanhedrin te verschijnen en te vertellen door welke macht en door welke naam, de lamme genezen was, die bedelde bij de deur van de tempel, beantwoord hij hun vragen vervuld met de Heilige Geest (Hand. 4:8). De zekerheid, waarmee hij zijn gehoor in verwarring bracht, steunde niet op eigen bekwaamheden, maar op de goddelijke kracht, die de Heer beloofd had aan Zijn discipelen, met oog op de dag, dat zij voor stadhouders en koningen gesteld zouden worden vanwege Zijn naam (Luk. 21:12-15).

In Handelingen 4:31 zien we alle discipelen vervuld met de Heilige Geest het Woord van God met vrijmoedigheid verkondigen. Later zien we Stefanus, tegenover een woedende menigte getuigen met buitengewone kracht vol van de Heilige Geest (Hand. 7:55). Daarna wordt Ananias door de Heer naar Saulus gezonden, legt hem de handen op en zegt: *"Saul, broeder, de Heer heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg waarlangs u kwam, opdat u weer kunt zien en met de Heilige Geest vervuld wordt"* (Hand. 9:17). Enige dagen later, begint Saulus te prediken in de synagogen en zegt dat Jezus de Zoon van God is (Hand. 7:20). Wij zien hem weer aan het begin van zijn eerste reis vervuld met de Heilige Geest, zich met kracht stellen tegenover Elymas de tovenaar (Hand. 13:8).

Wat ook het getuigenis van de apostelen kenmerkt, is, dat zij dat geven met trouw en toewijding. Zij zijn bereid om daarvoor het offer van hun leven te geven.[1] Deze trouw, die uit hun liefde voor de Heer Jezus voortkomt, net zoals hun gehoorzaamheid, is tegelijk van toepassing op de inhoud van hun boodschap en de kracht, waarmee ze alle hindernissen overwinnen om de verspreiding ervan te verzekeren. Paulus zegt: *"Want als ik het evangelie verkondig, strekt het mij niet tot roem, want de noodzaak is mij opgelegd; want wee mij, als ik het evangelie niet verkondig!"* (1 Kor. 9:16). En later, bereid om het einde te bereiken schrijft hij aan Timotheüs: *"Om deze reden wil ik alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil in Christus Jezus verkrijgen met eeuwige heerlijkheid"* (2 Tim. 2:10).

In 2 Korinthe 11:23-33 staat een opsomming van hindernissen en beproevingen die Paulus heeft meegemaakt tijden het volbrengen van zijn opdracht. Deze beschrijving laat ons de mate van zijn ijver zien voor het evangelie. Hij had van de Heer een boodschap ontvangen en hij verlangde die te brengen, wat het hem ook kostte.

Dezelfde trouw zien we bij Johannes, die in het begin van zijn brief verklaart, dat hij heeft verkondigd, wat hij had gehoord, wat hij met eigen ogen had gezien en betast met zijn handen. Aan het eind van zijn evangelie schrijft hij: *"Dit is de discipel die van deze dingen getuigt en die deze dingen heeft geschreven; en wij weten dat zijn getuigenis waar is"* (Joh. 21:24). En ook Petrus dringt aan op de geloofwaardigheid van zijn getuigenis in de al aangehaalde tekst uit 2 Petrus 1:16.

---

[1] Het griekse woord 'getuige' 'marturion' geeft ons het woord 'martelaar'.

Al deze getuigen waren *“door God tevoren verkozen”* (Hand. 10:41). Zij hebben zich trouw van hun opdracht gekweten. Zij zijn voorbeelden geworden voor hen, die hen zijn opgevolgd in de loop der eeuwen en waarvan velen hun getuigenis met bloed hebben bezegeld. In zijn genade heeft God ons ook leidslieden gegeven, die ons het Woord hebben verkondigd. Als ware herders hebben zij de kudde gevoed, hun geloof tonend door een wandel van trouw en toewijding aan de Heer, Zij hebben hun loop beëindigd, maar de herinnering aan hen blijft in onze harten gegrift. Geve de Heer ons te volharden zoals zij, in de gehoorzaamheid aan het Woord en hun geloof na te volgen (Hebr. 13:7).

Maar laten wij voor alle dingen de blik gericht houden *“op Jezus, de overste leidsman en de voleinder van het geloof” “de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige”* (Hebr. 12:2; Op. 3:14). Spoedig zullen we Hem zien van aangezicht tot aangezicht (Op. 22:3,4).

Dan hoeven we niet meer te steunen op het getuigenis van de apostelen, want wij zullen hem zien, zoals Hij is. Onze ogen zullen op het aanbiddelijke gezicht van de Heiland, van de Bruidegom, uw verheven schoonheid zien. En wij zullen beter kennen het onpeilbare geheim van uw grenzeloze genade en liefde.

Nos yeux contempleront, sur ta face adorable,
Du Saveur, de l’Époux la suprême beauté;
Et nous pourrons sonder e mystère insondable
De ta grâce sans borne et de ta charité.

Lied 64 vers 2 Hymnes et Cantiques

Oorsprong: Le Messager Evangélique 1969-318

Titel: Témoins oculaires

www.oudesporen.nl